

Sygn. akt VI GC 879/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział VI Gospodarczy

w składzie : Przewodniczący SSR Ireneusz Wilickiewicz

Protokolant Alicja Majorowska

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2015 r. na rozprawie, w R.

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko pozwanej H. C.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 964,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od kwot:

a) 542,43 zł od 17.04.2014 r.,

b) 60,27 zł od 15.05.2014 r.,

c) 60,27 zł od 08.06.2014 r.,

d) 60,27 zł od 08.07.2014 r.,

e) 60,27 zł od 08.08.2014 r.,

f) 60,27 zł od 08.09.2014 r.,

g) 60,27 zł od 08.10.2014 r.,

h) 60,27 zł od 08.11.2014 r.;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 181,60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt: **VI GC 879/14**

UZASADNIENIE

Powód J. C. pozwem złożonym dnia 4 grudnia 2014 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej H. C. kwoty 1.205,40 zł z ustawowymi odsetkami od kwot częściowych szczegółowo wymienionych w pozwie oraz kosztów postępowania. Podał, że pozwana nie wywiązała się z zawartych umów sprzedaży zasileń oraz dzierżawy terminali.

Pozwana wniosła o umorzenie postępowania podnosząc, że dopiero po rozwiązaniu umowy powód obciążył ją fakturami od momentu wypowiedzenia umowy, nadto podała, że terminal dostarczyła pozwanej firma (...) i został on po 24 miesiącach zabrany, w związku z czym pozwana nie miała możliwości korzystania z terminala. Pozwana

argumentowała, że umowa jest obciążona wadami i została wprowadzona w błąd, zwłaszcza, że opłatę za dzierżawę terminala pobierała firma (...) i nie należy się ona powodowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwana są przedsiębiorcami. W dniu 14 stycznia 2011 roku pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda A. C. (1) umowę o współpracy w zakresie sprzedaży zasileń telefonii GSM oraz umowę dzierżawy terminali. W umowie o współpracy pozwana zobowiązała się do sprzedaży zasileń i przekazywania w terminach tygodniowych otrzymanych zapłat za sprzedane zasilenia, na podstawie których powód miał wystawiać faktury (§ 5 ust. 1 i 2). W umowie sprzedaży zasileń strony postanowiły o licznych karach umownych, między innymi za podjęcie czynności windykacyjnych wobec pozwanej (§ 4 ust. 7) w wysokości 25 % przeterminowanych należności. Strony ustaliły, że umowa sprzedaży zasileń zostaje zawarta na czas określony 3 lat z opcją jej automatycznego przedłużenia na kolejne 3 lata, chyba że strona najpóźniej na 3 miesiące przed upływem okresu obowiązywania umowy złoży w formie pisemnej oświadczenie o nieprzedłużaniu trwania umowy na kolejne 3 lata (§ 8 ust. 1). W umowie dzierżawy pozwana zobowiązała się do zapłaty czynszu dzierżawnego za terminal.

W dniu 23 grudnia 2011 roku poprzednik prawny powoda tj. A. C. (1) na podstawie umowy darowizny przeniosła na powoda własność przedsiębiorstwa działającego pod nazwą (...) A. C. z siedzibą w W..

Powód za okres od 9 kwietnia 2014 roku do 31 października 2014 roku obciążył pozwaną 8 fakturami VAT na łączną kwotę 964,32 zł. Pozwana nie uregulowała należności z tych faktur. Następnie powód wszczął postępowanie windykacyjne i obciążył pozwaną notą obciążeniową nr /04/11/2014 z dnia 10 listopada 2014 roku tytułem „opłaty karnej” w kwocie 241,08 zł.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 12 listopada 2014 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.205,40 zł. Pozwana nie uregulowała zadłużenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: umowy współpracy z dnia 14 stycznia 2011 roku wraz z deklaracją wekslową (k. 7-11), umowy dzierżawy terminali z dnia 14 stycznia 2011 roku (k. 12-13), umowy darowizny przedsiębiorstwa (k. 14-16), faktur dołączonych do pozwu (k. 17-24), noty obciążeniowej (k. 25), wezwania do zapłaty (k. 26).

Sąd zważył, co następuje:

Powód wywodził swe roszczenia z umowy sprzedaży i świadczonej usługi oraz dzierżawy. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Do umów o świadczenie usług z mocy art. 750 k.c. mają zastosowanie przepisy o zleceniu. Zgodnie z art. 734 i 735 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przejmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie, a jeśli inaczej się nie umówiono za wykonane zlecenie należy się wynagrodzenie. Zgodnie z art. 693 § 1 k.c. przez umowę dzierżawy wydierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydierżawiającemu umówiony czynsz.

Związanie stron umowami z dnia 19 maja 2011 r. dzierżawy terminali oraz o współpracy w zakresie sprzedaży zasileń telefonii GSM było bezsporne. Powód wykazał dowodami z dokumentów zarówno legitymację czynną w procesie, jak i zasadność obciążenia pozwanej czynszem dzierżawnym za terminal, zgodnie z zawartą umową w kwocie objętej dołączonymi do pozwu fakturami VAT na łączną sumę 964,32 zł.

Powód nie udowodnił natomiast istnienia roszczenia objętego notą obciążeniową nr /04/11/2014 z dnia 10 listopada 2014 roku w kwocie 241,08 zł tytułem „opłaty karnej”. W tym zakresie Sąd zauważa, że zastrzeżenie w umowie współpracy z dnia 14 stycznia 2011 roku kary umownej za podjęcie czynności windykacyjnych wobec pozwanej (§ 4 ust. 7 umowy) było nieważne, stąd też nie mogło stanowić podstawy dla obciążenia pozwanej taką należnością.

Zgodnie z art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły (art. 484 § 1 k.c.).

Świadczenie z umowy o współpracy w zakresie sprzedaży zasileń z dnia 14 stycznia 2011 roku, obciążające pozwaną było bez wątpliwości świadczeniem pieniężnym, stąd też nie mają do niego zastosowania ww. przepisy o karze umownej. Nadto, nawet jeżeli przyjąć że podstawą roszczenia powoda w tym zakresie stanowiło dopuszczalne art. 353^[1] k.c. zastrzeżenie gwarancyjne, to również było nieważne. Przepis art. 353^[1] k.c. wskazuje wyraźnie, że granice swobody umów dotyczą również celu stosunku prawnego, zatem wszystkie przypadki naruszenia granic swobody umów wskazanych w tym przepisie powinny być objęte art. 58 k.c. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 kwietnia 2013 roku, II CSK 557/12 stwierdził, że „czynnościami sprzecznymi z prawem są zarówno czynności objęte zakazem prawnym, jak i nim nie objęte, lecz podjęte w celu osiągnięcia zakazanego skutku. Art. 58 k.c. na równi z czynnościami sprzecznymi z ustawą traktuje pod względem skutków czynności służące obejściu ustawy. Są to czynności, których treść nie zawiera elementów zabronionych przez prawo, lecz która służy realizacji celu zabronionego przez ustawę. Celem, z powodu którego czynność prawna może być uznana za nieważną jest taki skutek, który nie mieści się w jej treści i nie jest jej typowym celem, ale który czynność ta pozwala osiągnąć”. W wyroku z dnia 10 lutego 2010 roku, V CSK 267/09 (LEX nr 794582) Sąd Najwyższy ocenił, że na gruncie art. 58 k.c. przyjmuje się, że wprawdzie przepis ten nie stanowi wprost o sprzeczności celu czynności prawnej z zasadami współżycia społecznego (dobrymi obyczajami) ale te same argumenty, które przemawiają za uwzględnieniem celu czynności prawnej sprzecznej z ustawą (art. 58 § 1 k.c.) przemawiają także na rzecz negatywnej oceny czynności prawnej ze względu na jej cel sprzeczny z zasadami współżycia społecznego na podstawie art. 58 § 2 k.c. Celem tym jest nieobjęty treścią czynności prawnej jej rezultat, który można określić jako dalszy cel czynności. W ocenie Sądu zastrzeżenie z § 4 ust. 7 umowy o współpracy miało taki właśnie charakter, a w konsekwencji było nieważne.

Pozwana nie wykazała natomiast dowodami zasadności żadnego z podniesionych zarzutów. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Nadto, zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd ocenia według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału na tej samej podstawie, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Na mocy art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Pozwana nie sprostowała ww. ustawowym wymogom, a w konsekwencji podniesione przez zarzuty uznano za gołosłowne.

Wobec powyższego, z uwagi na ustalony stan faktyczny i przywołane przepisy Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne w kwocie 964,32 zł, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

O odsetkach orzeczono na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając je kwot wymienionych w fakturach począwszy od dnia następnego po terminie płatności.

O kosztach procesu, rozstrzygnięto na mocy art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Pozwana przegrała proces w 80%. W związku powyższym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda 181,60 zł tytułem 80% kosztów procesu, które wyniosły w sumie 227 zł (30 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 180 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika).

SSR Ireneusz Wiliczekiewicz